

være med at bebrejde mig, Ragnhild! Jeg burde straks fra Begyndelsen have taget om ham med fastere Haand. Hvem véd — maaske havde han da staaet til at redde. Jeg fik jo hurtigt en Mistanke . . . men han var jo dog et voksent Menneske, og det er sandelig vanskeligt at behandle en Mand som syg, før man har ganske sikre Beviser paa Sygdommen i Hænde. Men nu er der for mig ikke længer nogen Tvivl . . . han er gal, komplet forskruet. Naar jeg tænker tilbage, kan jeg jo følge Sygdommens Udvikling Skridt for Skridt lige fra det Øjeblik, han betraadte vort Hus. Det er Moderens Vanvid, der slaar ud igen i Sønnen. Hun havde nok, efter hvad jeg har hørt, i sin Ungdom en ganske lignende Snært af Ligheds-Raptussen fra otteogfyrre og gjorde en Gang ligefrem Skandale paa et offentligt Møde ved en fuldkommen revolutionær Tale. Og — ja, er det nu ikke mærkeligt? — ovre hos Pastor Petersens, hvor man i det hele har meddelt mig de forskellige Ting om hende, fortalte de, at det skal være netop her — i vor umiddelbare Nærhed — at hun i sin Tid søgte at praktisere sine vilde Idéer. Hun skal nemlig have været det egentlige Ophav til den Højskole derovre i Sandinge, som jo ogsaa vi hovedsagelig skylder al vor Uro i Sognet. I saa